

Đàn bà

Tuần - bao xuất - ban ngày thứ sáu

NAM THU 3 — SO 119 — 29 AOUT 1941

DEPOT LEGAL

INDOCHINE

Nº 18244

MỖI SỐ 0\$10

Thư từ và ngân phiếu

xin gửi về

La Directrice du

TUẦN BÁO ĐÀN BÀ

76, WIÉLÉ — HANOI

BA THÁNG 1,30

SÁU THÁNG 2,50

MỘT NĂM 5,00

CHÍNH PHỦ GẤP ĐÔI

NẾU TÔI LÀ TRẠNG - SU' CÁI CHO CÔ DUNG

Hắn các bạn còn nhớ rằng cách đây mấy tháng ở đất Thần Kinh đã xảy ra vụ án mạng về tình làm sõi nổi dư luận vô cùng. Kẻ bị thiệt thân là ông Kỳ, một thanh niên công chức và kẻ bị nghi là thủ phạm lại chính là cô Dung, người yêu của ông Ông và cô Dung biết nhau, yêu nhau lâu kể hàng năm. Việc ấy nhà cô Dung và nhà ông Kỳ đều biết. Nhưng — than ôi trong cuốn nhân loại ái-tình lịch sử sao mà lắm chữ nhưng thế — hình như gia-đình ông Kỳ không thuận cho ông lấy Dung. Ông ngổ ý ấy với người yêu và muốn tự tử. Ông nhờ Dung mua cho ông một con dao. Rồi một buổi chiều trong bóng tối đứng trước người yêu, ông đã dùng con dao nọ tự sát. Đó là những lời cô Dung khai ở phòng dự-thẩm. Thêm vào lời khai của một người chứng:

« Ông Kỳ một tay ôm ngực vừa chạy vừa kêu: tôi chết vì tình! Cứu tôi với. » Còn lời khai của viên bác-sỹ khám

tử thi ông Kỳ: Vết thương đâm thấu phổi rất sâu.

Đại khái bằng cơ và trường hợp của vụ án mạng trên là thế. Tòa đã xử: Thủ phạm: cô Dung 20 năm tù!

Đành rằng cái quyền xét đoán là quyền tối cao của tòa án song với chúng tôi, chúng tôi không thể nào tin rằng cô Dung đã cầm giao giết ông Kỳ. Nếu chúng tôi làm trạng sư bênh vực cho cô Dung ở trước thần công-lý, chúng tôi sẽ cãi rằng:

« Thừa các ngài, người khách hàng của tôi kia, con người yếu ớt như thế đã bị các ngài nghi oan đó! Các ngài hãy thử trông hai cánh tay nọ có đủ sức cầm dao đâm một nhát sâu quá 7 phân tây vào ngực một người không? Đâm có một nhát mà chết một mạng người, các ngài nhớ cho chỉ có một nhát thì cái sức đâm đâu phải là cái sức trời gà không nổi ở trong tấm thân liễu yếu kia! Đành rằng khi

người ta thất vọng thì người ta có thể liều, và khi liều thì sức lực người ta tăng! Cô Dung đã thất vọng nhưng cô Dung đã liều chưa? Tôi chắc chắn: chưa! đoạn này xin các ngài

xét việc cho minh bạch hơn. Người đàn bà liều và có thể nghe cái liều đến giết tình nhân là chỉ khi nào cái liều là kết quả của sự ghen. Còn người đàn bà thất vọng mà liều thì chỉ có liều mình tự-tử.

Nào! các ngài và tất cả những ai đã gần gũi người đàn bà, đã hiểu người đàn bà, ai giám cãi lại cái luật tâm lý ấy của « tạo hóa » nào! Các ngài hiểu người đàn bà lắm, tôi biết thế.

(Còn nữa)

Thống-chế Pétain đã nói

« Chúng ta có thể, theo một nền kinh-tế có tổ-chức, thiết-lập những khu công-tác vững-bền mà ở đó mỗi người sẽ có địa-vị và lương-bổng xứng-đáng với tài-năng của mình »,

HỎI. — Tôi đã có vợ và hai con. Mới rồi đi chơi tôi có gặp vợ góa người bạn của tôi, cũng có con, tôi thấy yêu người đó lắm, người đó cũng mến tôi. Vậy có nên nói với vợ tôi đón người ấy về làm chị em không?

TRẢ LỜI — Nếu ông gan dạ như Tào Tháo và khéo léo như Khổng Minh thì ông hãy nên lập cái gia đình ấy. Này nhé, vợ cả, vợ lẽ, con riêng ông, lại con riêng bà, bao nhiêu là cái rắc rối bức mình, cứ tưởng đến tôi tưởng ông cũng nên sờn tóc gáy rồi thì phải!

HỎI. — Lấy chồng được ba tháng thì chồng tôi phải đi làm tận thượng du bên Lào, tôi ở nhà với cha mẹ chồng và sinh được một cháu gái. Từ hồi đi đến giờ chồng tôi không về qua nhà một lần nào, thư từ chồng tôi gửi cho tôi đều qua tay mẹ chồng tôi, và tiền chồng tôi gửi mẹ chồng tôi cũng giữ cả, muốn tiêu một xu cũng phải hỏi xin, đã vậy tôi còn chịu rất nhiều sự khổ não. Tôi muốn sang với chồng tôi, song khổ nỗi chồng tôi lại là con một, tôi ra đi tất khó khăn lắm. *Hoàng-thị-Phỉ*

TRẢ LỜI. — Vậy thì bà muốn điều gì bây giờ?

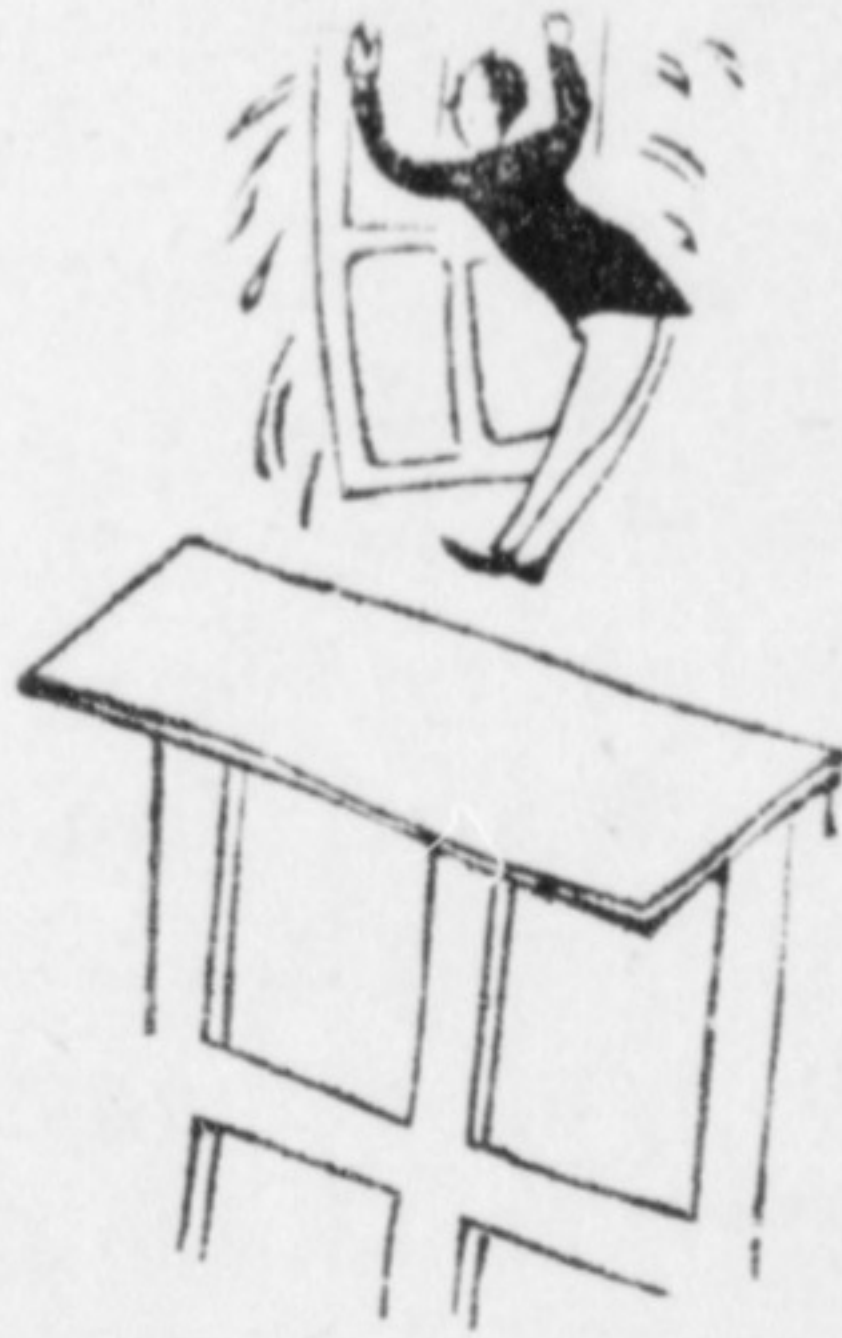
Đi với chồng? Cái hoàn-cảnh bà không thể để cho bà bỏ cha mẹ chồng già một mình mà đi được, vậy bà không nên cưỡng hoàn-cảnh, không nên đem con trốn đi với chồng hay viết thư nài chồng cho đi với. Đã không được như ý, mà lại mang tiếng bất hiếu với bố mẹ chồng khiến bố mẹ chồng càng thêm ác cảm với mình. Tốt hơn bà nên viết thư cho chồng, bày tỏ những việc cực khổ bà phải chịu và yêu cầu chồng bà tháng tháng nên gửi riêng, hay nếu sợ bố mẹ rầy rà thì gửi giấu cho bà ít tiền

(Xem trang tiếp 14)

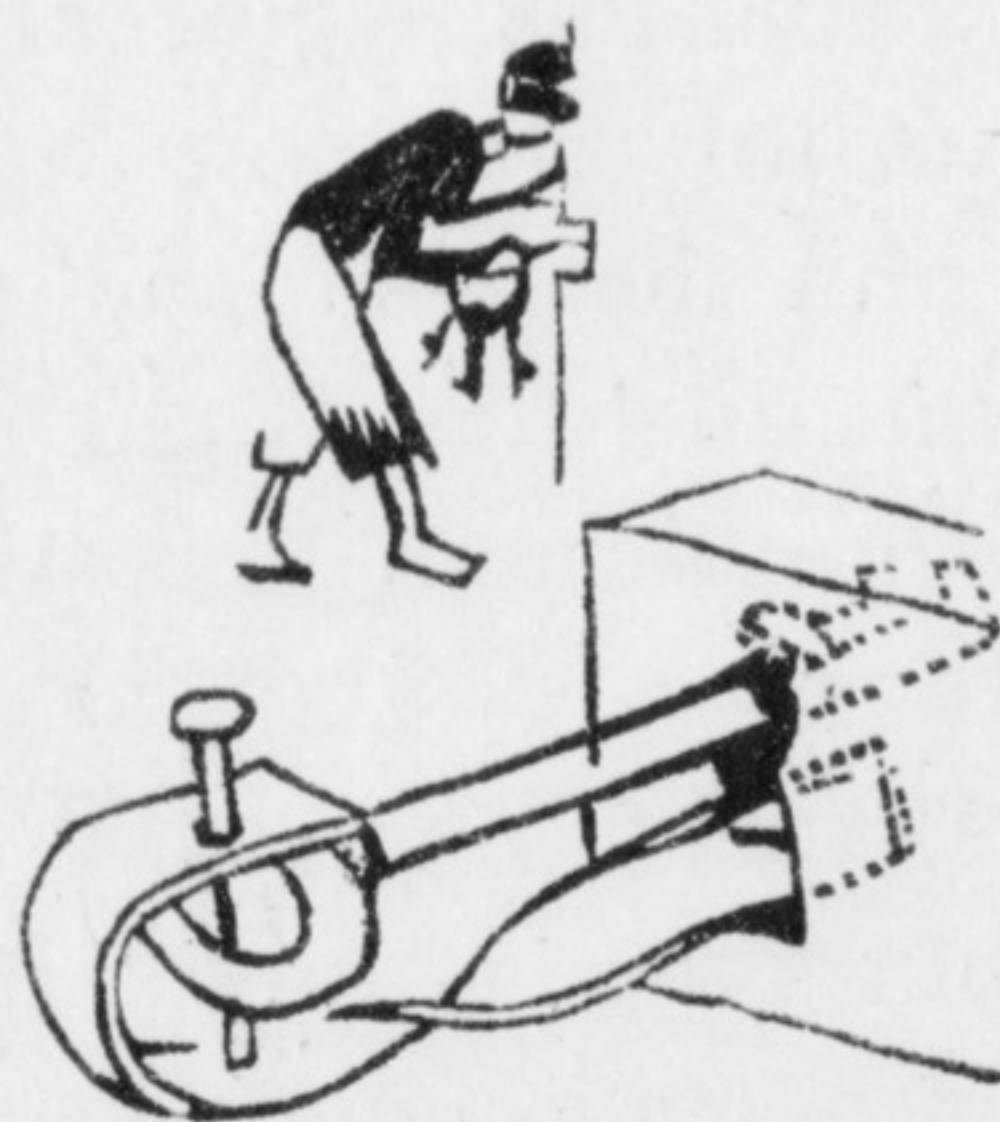
GIUP CAC BAN

Đi mua bán đồ, hàng, mang, cắp bạn bịn quá! Bạn còn đợi gì không lấy một miếng vải giấy làm theo hình trên để có một cái khăn bọc tiền lợi vô cùng!

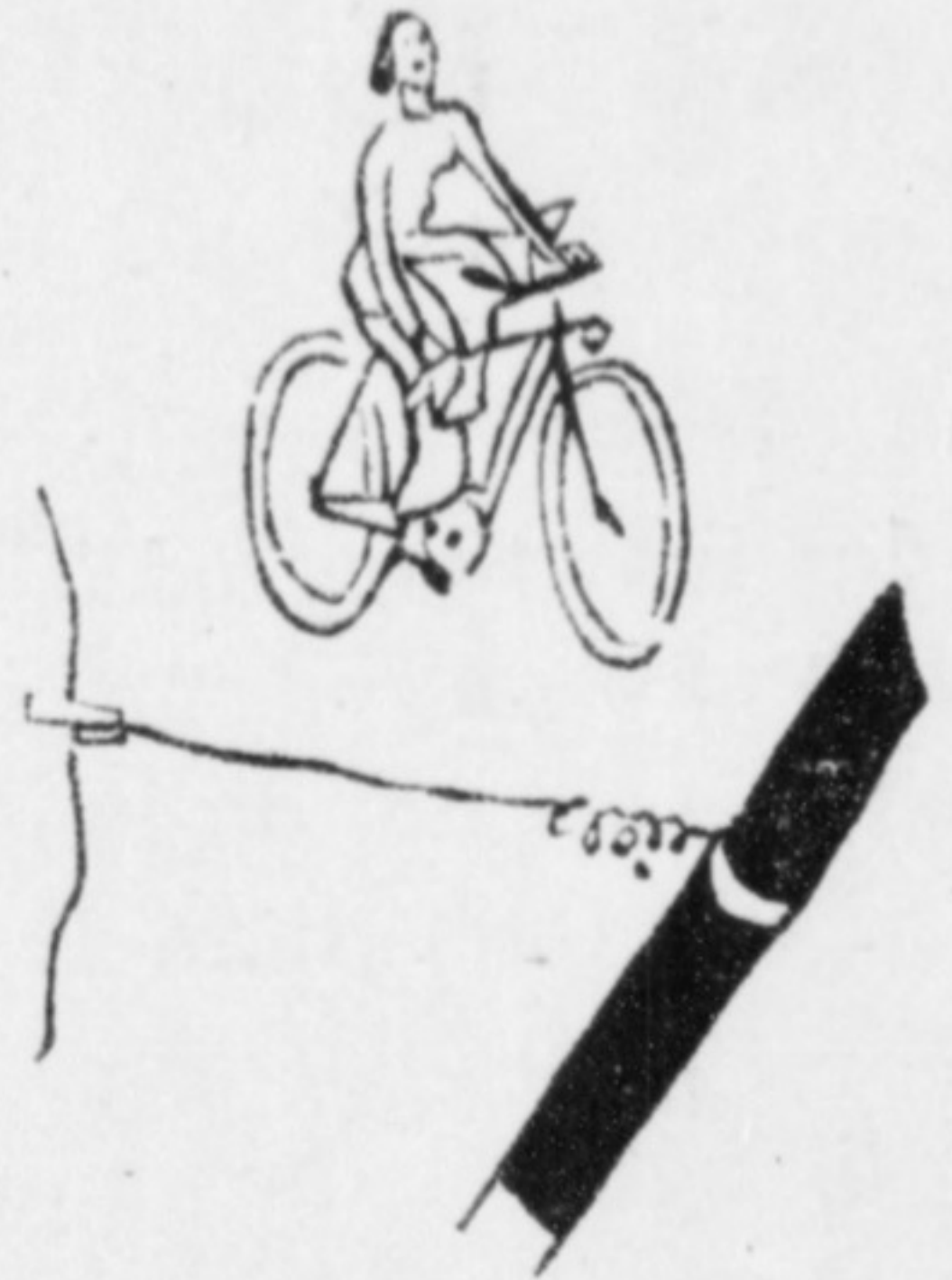
Tháng bảy mưa ngâu! Cửa sổ nhà bạn vì lâu năm hở cả, trời mưa gió hắt vào ướt át cửa nhà. Hãy lấy miếng « tôn » làm lấy cái mái con trên cửa.

Mùa thu mát giới ngủ kỹ! Khéo kẻ trộm! Bao thợ làm cho một miếng sắt hình trên để vào lỗ khóa cắm một cái đinh snốt từ trên xuống dưới, có thành mở!

Bạn lau cửa kính, nhưng chỉ một lát nó lại mờ! Bạn lấy một miếng cao su mỏng cuộn lại dùng lau, kính sẽ sáng mãi.

Hừ! đi xe đạp gió cứ lật ào làm tay phải luôn luôn giữ... Hãy kiếm một chút giấy thép nhỏ tý, một đầu buộc vào « cadre » một đầu có cái kẹp nhỏ dùng giữ áo tiện lắm.

Ông nhà đi bị trời mưa, giày hở cạnh ngấm nước ướt cả bí tất. Bà hãy lấy một miếng sắt nung nóng, di chung quanh vĩa giày! Lăn sau nước không ngấm vào nữa.

GỌI ĐÒ

Trên sông một cánh buồm xa,
Màu nâu. về tối, như hòa màu
sông...

Đi hay đứng nhĩ, ngập ngừng.
Nhưng đi thì phải, dằng chùng
ra khơi.

Màn sương đêm đã tàn rồi,
Bên bờ cây cối như bơi trong
buồn...

Ô kia ! đẹp quá, bên thôn
Lớp nhà nháy mắt chớp chờn
đua nhau..

Sao rơi vài hạt phai màu
Xuống giòng sông với một
bầu trời đen...

Lạnh lùng non nửa giăng lên
Như vành môi nhợt vô duyên
mím cười...

Bên sông, cô lái đò ơi !
Tỉnh lên, mau trở cho người
sang ngang.

Quán chi khuya khoắt gió
sương,

Ghé thuyền, đón khách tha
hương cây nhờ,

Quên mình nơi lạ, say sưa
Làm theo lý tưởng, đang
chờ tương lai ..

Sang đi, cô lái đò ơi !

Còn non còn nước, còn người
lo toan,

Décembre 39.

N. L. 14

Gửi hy vọng

xin đừng nói đến

Tặng bạn M. Thụy-Khánh

Xin đừng nói đến ái ân chi
Ân ái lời xuông có nghĩa gì
Ở miệng trăm lần quen nói
mãi,
Ở lòng từng thuộc nẻo đường
đi.

Của những chàng trai, độ
tuổi xanh

Giăng đường mật ngọt lưới
tơ tình,
Để lừa quần riết đòi chân nhỏ
Của những nàng tiên trẻ rất
xinh,

Hằng tưởng tình duyên mộng
đẹp sao

Lòng ham run rủi bước chân
vào,

Một vườn trong dẫu đầy
gai góc

Để lộ ngoài trông trái ngọt
ngào.

Thuốc độc êm đềm thấm giữa
cây,
Ngắm trong từng cánh đoá
hoa say,
Như đôi lá úa cành thu cỗi
Rơi rụng chờ cơn gió nhẹ lay.

Một sớm hoa duyên đã lạt
phai,
Cánh Hồng ân ái kém xuân
tươi,
Cô em dựa cửa nhìn vơ vẩn,
Mất rồi chân mây, miệng biếng
cười.

Em ơi xin chớ vội buồn than,
Nên biết người yêu chẳng
phải chàng,
Chữa vết đau thương cần
kiệm lại
Những giờ xuân thấm chớ
tiêu hoang

Người bạn tình em vốn chỉ là
Hương nồng sắc thắm của
muôn hoa,
Mùa xuân chín tới ngon như
mật

Và cũng xinh như những
đóa trà,

Vì em ca tụng mọi tình yêu,
Cánh bướm lời chim nói rất
nhiều
Với vạn vần thơ muôn khúc
nhạc,
Đầy trời xuân chín nắng vàng
thêu.

VÂN-ĐÀI

kéo cà...

HỒNG gọi mấy em bé : Này chúng mày có nghe chuyện cổ-tích lại đây chị kể cho nghe.

Lũ em bé đang chơi đùa ngoài sân, nghe chị Hồng gọi, mở những đôi mắt tròn xoe, ngạc nhiên nhìn chị, tỏ ý ngờ vực. Có mấy khi chị Hồng kể chuyện cho chúng nó nghe ! Này chị kể, chị đã chẳng kể chị lại còn đuôi quẫy quẫy, còn cốc vào đầu cho là khác ! Nhất là dạo sau này chị hay gát gông với chúng nó lắm, động một tý chị cũng đánh mắng.

Thế mà bây giờ tự chị, chị lại gọi chúng nó vào nghe chuyện cổ-tích thì có lạ lùng không ? Chúng nó rụt rè chưa dám vào hẳn. Hồng lại gọi :

— Vào đây các em, vào đây tao kể cho nghe hay lắm cơ.

Được lời chắc chắn, lũ trẻ ồ nhau vào. Hồng liếc nhìn Loan, em gái ruột của Hồng, từ nãy vẫn cặm cúi ngồi khầu yên lặng như không biết những lời nói ồn ào của chị và các em bé. Rồi Hồng mới bắt đầu kể, giọng rõ to, tương chừng ngoài sổ thỉnh giả bé con đang vây quanh Hồng, Hồng còn phải nói to đề cho một thỉnh giả nào đứng xa xôi, đang lơ đãng cũng phải lắng nghe.

Hồng kể : ngày xưa có hai chị em con Tấm, con Cám...

— À ! Chuyện Tấm Cám, em biết rồi.

Tuy nói thế, nhưng lũ trẻ dù nghe đi nghe lại mấy chục lần một câu chuyện chúng nó cũng không biết chán. Hồng tiếp :

— Mẹ chúng nó yêu chúng nó lắm, việc gì làm cũng chia đều, ăn uống may mặc cũng chia đều, không yêu đứa nào hơn đứa nào cả.

— Ồ ! Không phải : Mẹ kể khác cơ, mẹ bảo con Tấm bị mẹ nó ghét bỏ, còn con Cám thì được yêu chiều.

Thằng em lớn nhất cãi lại thế, mấy đứa em bé cũng phụ họa :

— Phải rồi mẹ kể như thế cơ chị à !

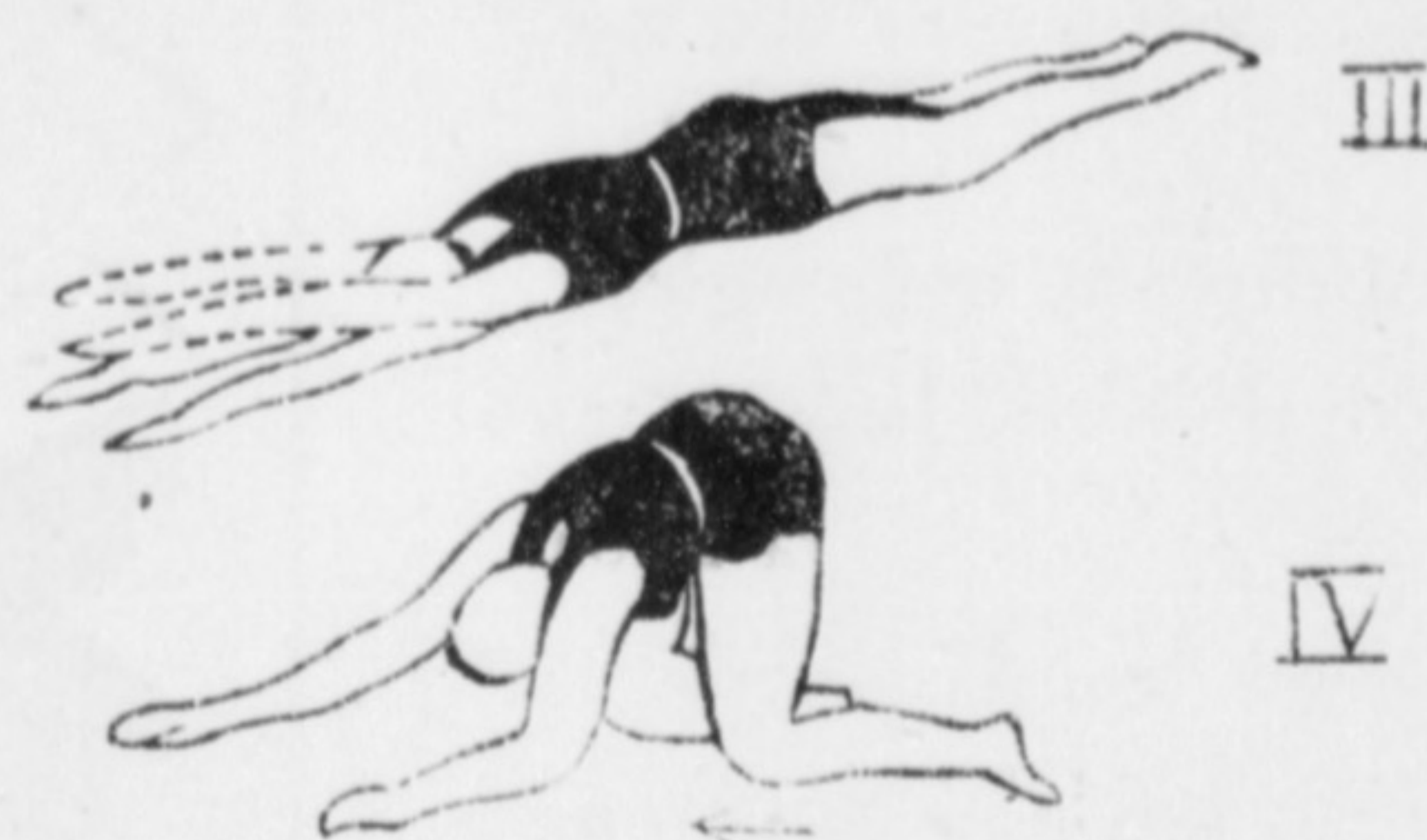
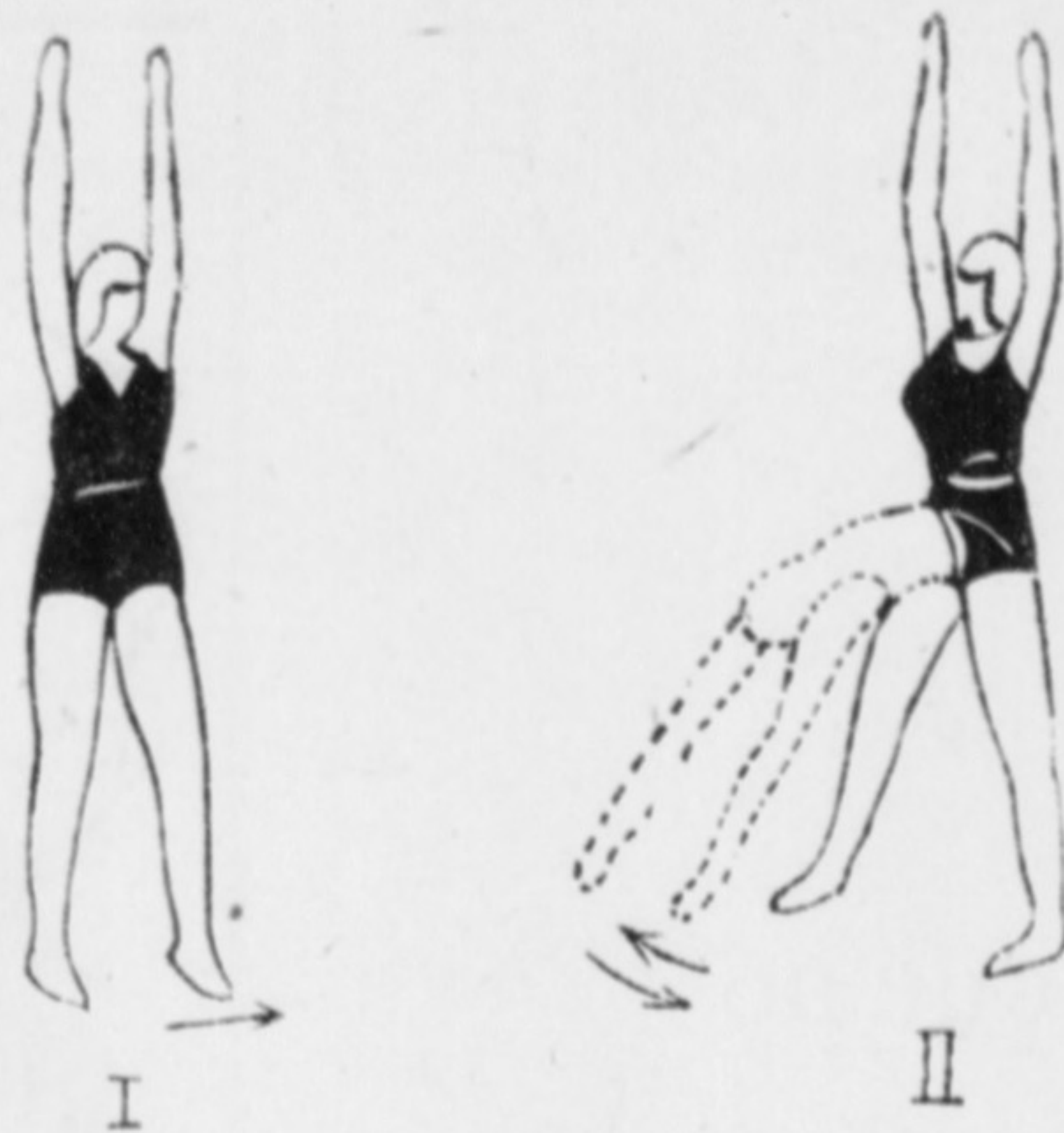
Hồng chưa biết nói thế nào thì Loan vội ngẩng răng cắn đứt sợi chỉ rồi nói :

— Ấy chị Hồng chị ấy kể chuyện Tấm cám tân thời đấy, chúng mày cứ lặng yên chị ấy kể cho mà nghe.

Loan nói mà mắt vẫn không rời mụn kháu. Hồng mỉm cười, cái nụ cười khó tả :

— Ủa tao kể chuyện Tấm Cám tân-thời. Một hôm nhà vua mở hội to lắm, mẹ Tấm, Cám cho phép hai chị em nó đi...

— Thế con Tấm không phải nhặt thóc chôn với gạo à ?

VỚI CÁC BÀ MẸ VÀ
CÁC BẠN SẮP LÀM MẸ

Năm phút Thể Thao

Để khỏi to bụng, đau lưng, rức vai

Chị em hãy hỏi những bà mẹ — dù béo khỏe sức lực — sau khi sinh nở, họ thấy thế nào ? Họ sẽ giả nhời chị em rằng : họ đau lưng, rức vai, tức ngực và có trăm ngàn bệnh khác, nhất là cái bụng « thắt đáy » ngày xưa mất cả vẻ « mỹ-quan » vì sau khi sinh nó vẫn còn phình chướng mãi...

Để tránh những cái « không tốt » ấy và nếu chị em muốn sau này, sau khi sinh nở, chị em có ngồi lên nằm xuống được — không cần phải người rước đỡ lắm — để xem đứa con quý hóa thì ngay từ bây giờ, ngày nào cũng thế, chị em hãy bỏ ra : buổi sáng lúc thức dậy và buổi chiều giảm phút đề tập mấy cử động này. Tôi chắc sau này sau khi sinh nở chị em sẽ không thấy những chứng đau lưng, rức vai nữa v.v...

Thân thể chị em và nhất là cái mình « ăn áo » khi xưa của chị em sẽ giở lại với nếp cũ đề... vẫn « ăn áo » và tuyệt-mỹ.

I — Giơ thẳng hai tay, ngưỡn cao cổ, mặt ngay. Vươn cao mình đi bằng đầu ngón chân 50 bước. Phải hết sức vươn mình như với vật gì treo cao.

II — Đứng thẳng chân hơi giạng, hai tay giơ cao. Chân đứng khịu, từ từ cúi mình ra thẳng đằng trước cho mình và chân thành một góc vuông, rồi đưa đi đưa lại cả bên hữu bên tả. Khi đứng thẳng thì hít vào thật mạnh rồi bỏ thông hai tay xuống. Làm 20 lần.

III — Nằm sấp Chân tay thật thẳng, đùi khép chặt, toàn thân không động trừ hai tay nâng lên khỏi mặt đất (càng cao càng tốt) Nâng tay 20 lần ;

IV — Quỳ, đặt từ khừu tay giở ra sát xuống đất Hai cánh tay đưa đi đưa/lại (đừng nhấc khỏi mặt đất) Làm 20 lần.

V — Bò bằng tay và đầu ngón chân (mặt cúi xuống đất) 30 bước

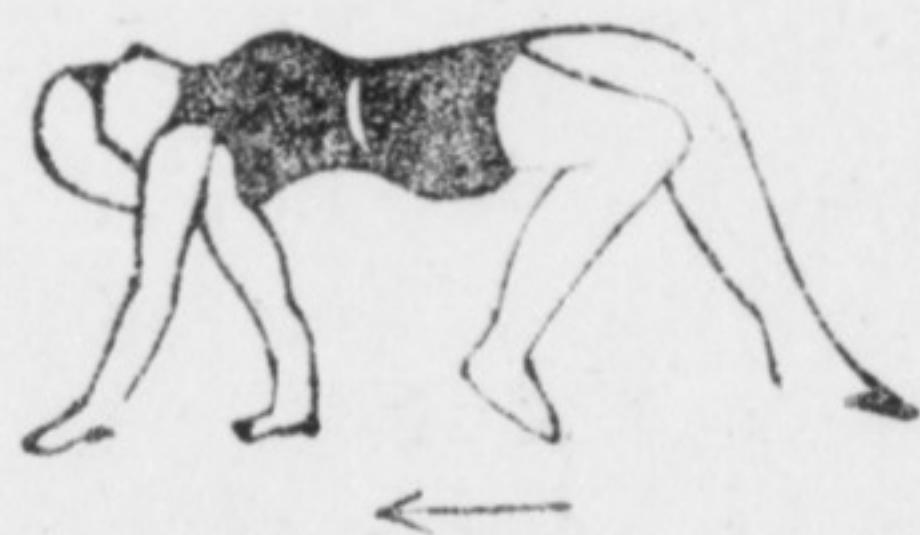
VI — Bò bằng tay và đầu ngón chân (mặt ngửa lên trời) 30 bước.

VII — Nằm ngửa, hai đùi khép chặt và duỗi thẳng hai tay dơ thẳng đầu rồi

VIII — Dùng sức vẩy sấp mình đi thành vòng. Làm 10 vòng đi — 10 vòng lại.

V

VI

VII

VIII

Bích-T h anh

kéo ket

Truyện ngắn của THU-THU

— Ừ đã bảo chuyện Tấm Cám tân-thời mà lại. Im, đũa nào còn ngắt quăng tao thì tao đánh cho. Mai chị em nó đi hội và đẹp nhất đám hội. Chàng Hoàng-Tử con vua hôm ấy cũng đi hội thấy hai chị em Tấm, Cám đẹp quá thì cứ đi theo làm quen. Con Tấm đánh rơi chiếc khăn tay, chàng Hoàng-Tử nhặt được tìm đến nhà và hai người thành quen nhau, sắp sửa định lấy nhau. Con Cám thấy chị thế, ghen tức lắm, lừa lúc chị đi vắng nó ra chỗ chị nó vẫn gặp chàng Hoàng-Tử mà bảo rằng chị nó không ngoan, chị nó đã có người yêu rồi. Hoàng-Tử không nên lấy chị nó. Rồi nó làm vẻ yêu kiều quyến rũ Hoàng-Tử. Con Tấm biết chuyện uất ức quá, lăn xuống sông chết và hóa ra cây gai. Người ta lấy gai ấy tết thành chiếc võng cho con Cám nằm. Nhưng hễ con Cám nằm thì chiếc võng ấy kêu : « kéo cà kéo ket, lấy tranh chồng chị, chị khoét mắt ra ! »

Hồng rít giọng, dẫn tiếng nói câu sau thật to làm cho lũ trẻ giật nảy mình và Loan cũng giật mình ngừng lên. Bốn con mắt sắc lém của Hồng, Loan gặp nhau, giao nhau như hai lưỡi gươm.

Hồng cười nhạt, Loan cười gượng. Lũ trẻ thấy câu chuyện chẳng hay ho gì, hỏi một câu để lấy cớ chạy ra sân : Thế là hết à chị ? Và chúng nó chân trước chân sau tập tễnh bước ra. Nhưng Loan cúi lại :

— Không chưa hết, chuyện Tấm Cám còn giải, Đề chị kể nốt cho các em nghe sau. Nãy chị Hồng kể sai một đoạn thế này : vị Hoàng-Tử ấy có phải con vua cháu chúa đâu. Nó chỉ con một tên lính hầu cận Hoàng-Tử. Hôm ấy nó ăn mặc sang trọng thế để đi dự hội, mập mờ đánh lừa mấy cô con gái non lòng nhẹ dạ. Con Tấm làm tưởng nó là Hoàng-Tử đem lòng yêu đương và trao cho nó nhiều vật kỷ niệm, viết cho nó nhiều bức thư. Nó định nằm lấy những vật ấy để sau này làm bằng cớ, đừng bắt buộc con Tấm phải cho nó tiền. Nếu không nó sẽ đem những bằng cớ ấy ra rêu rao làm nhục cho con Tấm, cho thanh danh nhà con Tấm. Con Cám là em, biết thế, định cứu chị, cứu danh giá cho chị và cho nhà. Tên, giả danh Hoàng-Tử kia còn lập tâm quyến rũ cả con Cám. Con Cám thấy thế mừng lắm lợi dụng ngay cơ hội ấy, giả vờ đi chơi, trò chuyện yêu đương với gã, rồi dùng lời đường mật lấy lại hết cả những bức thư, những ghi tích của chị đã gửi cho gã nó. Và đây những bức thư ấy đây !

Loan cúi xuống lục thùng khâu ném soạt ra phía. Hồng một gói giấy tương, trước những con mắt ngờ ngác của các em bé và của cả... Hồng !

THU THU

Con ai?

CHUYỆN DÀI

(Tiếp theo)

Ngọc có vẻ thẹn, lẩn láp : «Thôi đừng dở trò nào ! Ai nghi anh?»

— Nào ai có khảo mà mình lại sừng !

Ngọc phụng phịu.

Người chủ nhiệm can khéo :

— Thôi đừng cãi nhau nữa, có việc cần muốn bàn với anh đây. Đến nhà in không gấp, đã toan lại nhà thì vừa hay thấy bóng anh chị.

— Về tòa soạn chúng ta nói chuyện.

Huỳnh bảo vợ :

— Em về đi ngủ trước nhé.

— Nếu chị muốn ở lại chị cứ ở ! Không có chuyện gì kín cả. Có chị bàn vào càng hay. Cả ba quay về nhà báo. Người chủ nhiệm đưa cho Huỳnh một tập giấy. Coi xong, Huỳnh hỏi bạn :

— Anh định sai ai đi việc này.

— Tôi chưa định gì cả !

— Tôi đi có được không?

Thì người chủ nhiệm chỉ muốn thế, nhưng chưa tiện nói ra.

— Anh đi thì tôi yên lòng nhất,

của CÔ TRINH

song nó là một việc nguy hiểm, tôi sợ chị...

Ngọc nhón nhác :

— Nguy hiểm lắm hay vừa ! Cho em đi với, việc gì ?

Rồi Ngọc cầm lấy

tập giấy ở bàn. Coi thấy những tên làng, quận lạ, Ngọc không hiểu, quay lại hỏi chồng :

— Đi đâu mà nguy hiểm ?

Huỳnh cười.

— Anh chủ nhiệm nói đùa em đấy ! Đi kiểm soát các nhà đại lý ở lục-tỉnh thì nguy hiểm gì.

Ngọc nghi ngờ, hết liếc mắt nhìn người chủ nhiệm lại nhìn chồng. Ngọc có cảm giác rằng chồng nói dối mình : về mặt ông chủ báo nghiêm lắm kia mà !

Ngọc gặng :

— Anh nói thiệt đấy chứ ?

— Anh đã nói « không thiệt » với em bao giờ chưa ?

Quay lại bạn, Huỳnh tiếp :

— Sáng mai tôi đi sớm, anh bảo dùm tài xế sắp sẵn xe...

Người chủ-nhiệm dơ tay bắt tay bạn một cách chặt chẽ và dục :

— Thôi anh về ngủ đi kéo mai mệt... Đúng 5 giờ sáng xe tới.

Rồi Huỳnh kéo bừa Ngọc theo, vừa cười vừa bảo :

— Bữa qua đã thức suốt đêm hôm nay em phải ngủ sớm để bù lại.

Ngọc ngoái cổ nhìn người chủ nhiệm. Mặt ông này có vẻ băn khoăn.

Về tới nhà, Ngọc gọi chuyện hỏi chồng :

— Anh đi lâu hay mau để em liệu xếp quần áo vô valy.

— Vài ngày.

— Anh đi những đâu ?

— Cần-thơ, Sóc-trang, Bắc-liêu Rạch-giá, nghĩa là gần hết các tỉnh ở Nam-kỳ và nếu có sức anh đi sang cả Pnom-penh.

— Năm nào anh cũng đi thế à ?

— Năm nào cũng đi.

— Người khác không thay anh được sao ?

— Không ! Việc đi kiểm soát các đại lý rất có can hệ cho nền tài chánh của nhà báo nên anh phải đích thân làm lấy.

— Em tưởng việc ấy là việc riêng của ty quản-lý.

— Nhưng mình là người thân tín mình đi thay để sự kiểm-soát được chu đáo hơn.

— Ai đi không thể !

— Em lắm, anh nói cho em một thí dụ nhỏ thì em hiểu ngay. Ở xứ mình, nhất là với người mình sự cạnh tranh không được đứng đắn lắm. Nghề làm báo lại là một nghề mà sự cạnh tranh gay gắt hơn các nghề khác. Cạnh tranh về tin tức, cạnh tranh về bài vở, về cách sắp đặt, đó là những việc làm chân chính nhưng có khi sự cạnh tranh lại đi lạc đường. Một tờ báo X thấy tờ báo Y được nhiều độc giả, đâm ra ghen tức, lập tâm làm

VỚI
20 NĂM KINH NGHIỆM

bà đỡ
NGUYỄN-THỊ-VINH

sẽ làm cho các bà được
vừa lòng trong khi sinh nở

NHÀ-HỘ-SINH

20 Grand' Bouddha

(Trước vườn hoa Hàng-dậu)

Tél: 1390

hại. Họ hại nhau có nhiều cách. Thí dụ họ hại nhau bằng cách mua các nhà đại lý chẳng hạn. Họ cho tiền độ năm chục nhà đại lý ở rải rác khắp các tỉnh để dẫn họ về ai đến hỏi mua tờ Y thì cứ ròi tờ Y chưa gửi tới hoặc bảo không biết sao không thấy gửi bán nữa. Họ thêm: hiện có tờ X đấy, đọc tạm vậy! Cố nhiên là những tờ Y thì họ giấu đi.

Mấy lời ấy sẽ reo vào óc độc giả của tờ Y nhiều cảm tưởng không tốt: báo gửi chậm, báo ra thất thường v. v.

Rồi cái nghề độc giả ở xứ mình đọc báo cũng coi như là hút thuốc lá: Bastos, Méliá, Globe gói nào cũng cùng một giá, không có thứ nọ thì hút thứ kia, mới hút có là lạ, sau quen dần, đại khái như thế em hiểu chưa?

— Bọn cầm bút với nhau mà lại còn có những cử chỉ hèn hạ nhỉ?

— Hạng nào chẳng có kẻ hèn hạ! Có cái với hạng quần chúng áo giải thì sự hèn hạ hay được che đây, vì vậy nếu mình không tinh mắt thì hay lắm!... Thôi đã xong chưa, 2, 3, bộ quần áo đủ chán, ngủ đi kéo mai lại một.

Nằm cạnh chồng, Ngọc vẫn lo. Nàng có cảm tưởng rằng chồng nàng đã không thật với nàng. Nàng không giám hỏi nữa. Nàng biết tánh chồng đã định giấu kín việc gì thì chẳng ai có tài làm chồng phải nói.

Cái đồng hồ quả lắc treo ở phòng ngoài bữa nay sao « kêu » to thế! Cái máy nước có lẽ chẳng bếp không vận chặt bản!

Tiếng giọt nước rơi vào nước lúc đêm vắng nghe não nuột quá. Trên mái nhà, con gì chạy sột soạt? Ngọc ép người lại gần chồng. Huỳnh ngủ, hơi thở đều đều. Ngọc chống tay sẽ nhòm dậy, toan đánh thức chồng, nhưng Ngọc không nỡ. Đồng hồ điểm ba giờ. Còn những hơn một giờ nữa Huỳnh mới trở dậy. Lâu quá nhỉ. Ngọc lóp ngóp chui khỏi giường, ra phòng ngoài vạy đèn lên, mở valy ra soạn lại quần áo. Mới có 3 giờ một khắc! Nàng đi kiểm đèn còn đun nước pha sữa. Ngọn lửa xanh xanh đun nước mau sôi quá! Ba giờ rưỡi. Có lẽ đồng hồ chết. Không nó vẫn kêu tí tách. Ngọc cúi, đứng ra giữa phòng, một tay chống vào sườn một tay chỉ lên cái đồng hồ mắng

— Mày ngu lắm, người ta muốn mày mau sao mày cứ lý lý ra thế! gớm mặt!

Ba giờ bốn mươi lăm phút. Ngọc đi ra đi vào. Ngọc hát se se Ngọc sốt ruột không chịu nổi nên lại lần mò vào phòng Huỳnh nằm, nhất định gọi chàng dậy. Thấy chồng ngủ đương ngon giấc, nàng tự nhủ:

— Minh ích kỷ quá, phải để cho anh ấy yên!

Nghĩ vậy nhưng Ngọc vẫn lăm le bên cạnh chồng. Ngọc nhẹ tay kéo màn ra khỏi nệm rồi lấy một cái tóc soe soe trên mép Huỳnh Huỳnh thò tay gỡ mép, Ngọc lại soe soe vào tai. Huỳnh đập mạnh vào tai, Ngọc phá ra cười, Huỳnh cũng bừng mắt:

— Mấy giờ rồi em?

— Gần năm giờ.

— Chết sao không gọi anh sớm chút nữa!

Rồi Huỳnh vùng dậy, thay vội quần áo, vừa rửa mặt vừa bảo vợ:

— Em pha cho anh cốc sữa,

— Đủ cả rồi.

— Ngoan lắm.

Lúc ngồi ăn sữa, đồng hồ buông bốn tiếng. Huỳnh ngạc nhiên ngừng đầu nhìn vợ:

— Mới bốn giờ em ạ! Cô em hoa mắt lắm rồi,

Ngọc im không trả lời.

— Hay là em chủ tâm bắt anh dậy sớm?

Ngọc chạy lại bên chồng nũng nịu:

— Em tưởng đến giờ, ai ngờ chưa tới, ngồi một mình em sợ sợ...

— Nên em gọi anh, để hai đứa cùng thức cho vui, phải không?

Huỳnh điềm nhiên nói câu ấy không có một chút giận dữ.

— Thế anh không mắng em à?

— Mắng gì! Vì em yêu anh nên em không muốn anh ngủ! ấy cái tình yêu nguyên chất vẫn kỳ quặc vậy, nhưng 10 năm sau đây, khi nào cái tình yêu ấy có thêm cái « nghĩa » vào thì anh có thể ngủ đến 5 giờ kém 15 nếu anh có việc phải đi lúc 5 giờ.

— Anh nói cái gì em không hiểu?

Huỳnh xoa má vợ, mỉm cười nói tiếp:

— Em mới lấy anh, cái tình yêu nồng nàn quá, mà phàm cái tình yêu nồng nàn nào thì cũng có

(Xem trang sau)

DOCTEUR HY

81, Rue Richaud — Hanoi

(ĐẦU PHỐ HỘ-VŨ)

CHỮA CAC BỆNH

CHUYÊN - MÔN VỀ BỆNH

HOA LIÊU, BỆNH ĐÀN - BÀ

HỒI THƯ I

Nhà của Ái-hoa

AI-HOA. — Anh phải biết : riêng cái tên của tôi cũng đủ dùng làm cái xuống rất mạnh để đào những mỏ vàng đất rắn. Hai anh có hiểu cái nghĩa « đào mỏ » là gì không ? Là lấy một người vợ giàu rồi xài hết của của người ta như các nhà doanh nghiệp kiếm mỏ đào lấy vàng vậy. Ái-Hoa ! Có ai ngờ rằng tôi chỉ « yêu hoa » nếu là bông hoa bằng vàng.

U. T. — Tôi không phục anh chút nào cả. Anh không có cái thái-độ một người quân-tử ; anh đã đuổi hai lần vợ đi rồi... còn lần này nữa, tôi tưởng anh ở với chị ấy cho tới khi đầu bạc răng long, chớ có ngờ đâu anh tiêu xài hết tiền của chị ấy, bèn nghĩ cách ruồng bỏ chị ấy.

Á. H. — Ô, ở đời này mà anh còn quá ư đạo-đức như vậy... Theo chủ-nghĩa tạc-quan, tôi không cần lưu tâm tới đạo-đức. Ngày mai tôi cưới người vợ này, anh sẽ thấy chúng tôi mới thiệt là được hoàn toàn hạnh-phước. Vợ tôi giàu có lớn, lại còn ruộng đất nhiều của cha mẹ ở nhà quê...

một phần lớn vị-kỷ ở trong. Mình khổ mình cũng muốn người yêu của mình phải khổ theo, để có sự cân phân mặc dầu sự cân phân ấy làm mình chầy thêm vài giòng nước mắt. Nên có người vợ thấy mình ốm đau đã cũng muốn chồng phải ốm đau như mình để cho mình thương, mình chiều chuộng ! Sức khỏe đã thế, cái ăn, ngủ cũng vậy ! Hai người yêu nhau như anh với em chẳng hạn, đêm đến một người vì một lẽ riêng không ngủ được thấy người kia ngủ ngon lành quá, dăm ra tức, cố nén cũng không ngăn nổi cái cử chỉ đánh thức kẻ ngủ say...

Ngọc đỏ mặt nhìn vào mắt chồng hỏi :

— Thế sao 10 năm sau thì lại đề yên?

— 10 năm sau, người chồng sẽ yên giấc hơn bởi sự nồng nàn đã lặn xuống, đã ăn sâu vào, tuy mất cái sôi nổi mà được cái thâm thiết. Lúc ấy là lúc hai người đã nếm cùng nhau nhiều nỗi ngọt, bùi, mặn chát, tình ái trở nên thiêng liêng, bao nhiêu tánh vị kỷ bỏ hết, chỉ còn tánh vị tha. Cũng là thương yêu, nhưng cái thương yêu này có nhiệm mọi sự hy sinh. Mình có buồn, có khổ, mình cũng cắn răng giữ cái buồn cái khổ làm của riêng mình mình để cho chồng con được vui, được sướng. Người ta gọi cái biến thể của ái-tình là cái nghĩa ! Em nghĩ sao ?

Ngọc gục đầu vào vai chồng thồn thức.

(Còn nữa)

U. T. — Nhưng tôi mong lần này không còn xảy ra chuyện bỏ nhau nữa.

Á. H. — Bỏ sao được, vì chuyện này tôi có làm phong-giao, phép cưới...

U. T. — Chà ! Một việc lạ đa ! Tôi không ngờ tới. Lần này anh chị lại ra tòa làm phép cưới,

Á. H. — Vì lần này, tôi quyết ăn ở với nhà tôi tới bạc đầu.. Thiệt lần này tôi mới đào được cái mỏ toàn những vàng, nói là cái mỏ kim-cương mới đúng ; chớ từ trước tới giờ chỉ là những mỏ chì, mỏ kẽm, mỏ bạc là may lắm, thì anh bảo sống sao được ?

U. T. — Tôi xin có lời mừng anh và tin rằng từ đây anh được yên-trí.

Á. H. — Nhưng mai, thề nào cũng mời anh lại đây dự tiệc cưới của chúng tôi và uống chén rượu mừng cho chúng tôi.

U. T. — Được (Uu-Thời cáo từ ra về. Ái-Hoa tiễn bạn ra xong, vào ngắm nghía mình trong tấm gương tủ áo).

Á. H. — Như vậy ai chẳng thương. Đẹp trai lại trẻ, ăn nói tình-tử, lại có danh vọng một ông kỹ-sư. Mấy ai mà được như mình. (Rút tấm hình của Xuân-Nguyệt, vợ chưa cưới, ra nói cười với bức hình) Xuân-Nguyệt ơi, thật là duyên cá nước nhé, chồng khôn-ngoa, vợ tuyệt-sắc lại tiền của sẵn, hạnh-phúc ở chỗ đó. (Nhở một nụ cười với người trong hình)

Minh-quân, lương tề tao phùng dị, tài-ử giai nhân tể ngộ-nan.

(Ấp bức hình vào ngực, đi vào nhà trong).

HỒI THƯ II

Văn nhà của Ái-Hoa, trang hoàng lộng lẫy vì là ngày cưới. Tiếng pháo nổ ngoài cửa, xe hơi đậu. Các người đi dự lễ cưới và dâu rể bước vào trong nhà,

Á. H. — (chỉ chỗ mời mấy ông bạn) -- Mời các bạn ngồi...

Bồi, pha trà, rót nước, mở rượu...

U. T. (nói nhỏ với bạn). -- Anh coi chị ấy cũng đi dự... Vợ cũ vợ mới gặp nhau tôi lo có chuyện chẳng lành.

Á. H. (gạt). — Không sao. Nó là bạn với nhà tôi, đi để dọa tôi chớ gì. Hồi nãy ở tòa làm phép cưới còn không xảy ra chuyện gì nữa là bây giờ về nhà tôi rồi. Thôi, gác chuyện ấy lại, hãy nghe bạn tôi kia đứng lên đọc lời chúc mừng...

(Ái nẩy ngồi im, lắng tai nghe).

M. T. — (Đứng lên đàng hắng, nói) — Thưa quý ông, quý bà, quý thầy, quý cô. Bữa nay là bữa vui mừng của bạn tôi, anh Ái-Hoa, tôi, xin thay mặt anh em chúng tôi có mấy lời chúc tân-lang và tân-nhân được bách-niên giai-lão. Anh Ái-

ĐI ĐÀO MỎ VÀ BỊ ĐÀO MỎ

của TIỂU-ĐIỆN-HỒ

Các vai trò

Ái-hoa (một thanh-niên trẻ tuổi, đẹp trai) Ưu-thời, Mãn-Thế
(hai người bạn thiết của Ái-hoa) — Vợ cũ, vợ mới của Ái-hoa
và một đám đông bạn thân, bạn sơ

Hoa tôi đây nguyên là một tay thanh-niên có học-thức, đã đậu kỹ-sư. . .

(Một lớp bạn của Ái-Hoa la om-sòm : Kỹ-sư khoa đào mỏ !)

A. H. (ngạc nhiên cười gượng) — Cảm ơn các bạn.

M. T. (nói tiếp) — Anh Ái-Hoa tôi đậu kỹ-sư đã mấy năm nay, đã hằng đem tài-học ra giúp dân, giúp nước...

MỘT NGƯỜI TRẺ (đứng lên hỏi) — Giúp cách nào ?

MỘT NGƯỜI KHÁC — Giúp bằng cách đào mỏ vàng của mấy cái mỏ đề hớ-hênh.

(Ái Hoa mỉm cười không đáp)

M. T. (nói tiếp) — Còn chị Ái-Hoa sắp được cái hạnh-phúc nâng khăn, sửa túi cho bạn chúng tôi đây là một vị thiên-kim tiểu thơ, con nhà gia-thế.

V. C. (Đứng lên nói) Ông nhớ giới thiệu rõ tông tích của người vợ mới của nhà tôi.

V. M. (cười đứng lên nói) Ở đời chẳng có gì là xấu. Đào mỏ người còn được chức kỹ-sư kia mà !

Ái-Hoa không hiểu sao, choáng váng cả người cho là có chuyện bi-hiêm gì, nhưng cũng ráng nghe, và chỉ mỉm cười).

M. T. (nói tiếp) — Chị bạn chúng tôi đây là một vị thiên-kim tiểu thơ ở xóm đặc biệt.

Ái-Hoa (nâng người lên) — Ủa ! Trời ơi !

M. T. — Còn song thân của chị tôi đây là một ông ăn mày ở ga Cuniac, và một bà bán mía ghi m ở chợ Bến-thành.

(Cha vợ, mẹ vợ cười khúc-khích).

A. H. — Anh Mãn-Thế diên hay là tôi chiêm bao ?

V. C. — Không, chẳng ai diên mà chẳng ai chiêm bao cả. Nguyên là tôi bị thầy phụ-bạc, tôi quyết báo thù nên chịu tốn tiền bầy ra tấn kịch này để cho thầy một bài học hay về khoa đào mỏ.

Một lớp la lớn : Kỹ sư còn phải đi học người đàn bà).

V. C. — Tôi nhờ người bạn gái tôi đây báo thù giùm. Một người bạn gái ở xóm thanh-lâu mà không có tâm huyết bình vực chị em bị thầy bóc lột sao ?

V. M. (Cười khúc khích) — Tôi chỉ là một cô diêm, xóm đặc-biệt.

M. T. — Mà chúng tôi, bạn của anh cũng không khi nào chịu cho anh thi hành thủ-đoan mãi, nên chẳng giúp sức chị đẩy đề cho anh bài học.

Á. H. (cười) — Có gan ăn cướp, có gan chịu đòn. Các bạn cứ diễn hết tấn hài-kịch này cho tôi xem.

V. C. — Tôi mượn ông già ăn mày và bà già bán mía này để giả đồ là cha mẹ vợ của thầy. Tôi lại nhờ chị bạn đây tới ngồi ở cửa tiệm « Bạch-Lan » ít lâu để gạt thầy cho thầy tưởng cửa tiệm của chị ấy.

M. T. — Chính anh em chúng tôi điều-dinh với ông chủ tiệm ấy, để chị ấy bán hàng ít lâu.

Á. H. (đỏ mặt, phát óa). — Tôi tin ở lời của anh nên mới bị xi gát. Anh làm mối cho tôi, nên tôi không thêm dò la gì cả chỉ tin ở lời anh là đủ.

M. T. — Có vậy mới cho anh được một bài học ƯU-THỜI — Vậy thì anh không còn hồng g tiền của, như lời anh đã nói với tôi hồi hôm.

V. C. — Bữa nay ta hãy nâng cốc mừng quan kỹ-sư đã đào được cái mỏ quý giá.

V. M. — Và các bạn cũng nên uống cho say đề mừng cho em cũng đã đào được cái mỏ mà em không tốn công ăn học cũng tìm được thấy. Em không phải đậu kỹ-sư khoa đào mỏ mà cũng đào được cái mỏ quý giá vì mỗi tháng em có thể đào được số lương 30 đồng của cái mỏ này, tuy là món tiền nhỏ mọn. Đem em ra tòa mà ly-dị rồi chia lương cho em, em chịu ngay

(Các bạn đều cười và la : Muốn đào mỏ mà lại bị đào mỏ !)

HẠ MÀN

KHO VÀNG TÔN-THẬT-THUYẾT

TRUYỆN VIẾT RIÊNG CHO NHỮNG THANH-NIÊN HỌC-SINH NAM, NỮ

Đã gần hết nghỉ hè, nhà ông Giáo Bảo ở phố hàng Than coi bộ rộn rịp hơn mọi ngày. Bà Giáo xếp quần áo của chồng, của các con, của mình vào hòm (rương), va ly, túi xách chưa xong. Cậu Bính con đầu lòng ông Bảo, năm nay 13 tuổi thì đương thu dọn những sách vở bỏ riêng vào một cái hòm con bằng gỗ mà chính tay cậu đóng lấy bằng những mảnh gỗ thông lấy ở các hòm sửa ra. Cậu học lớp nhì. Cậu chăm chỉ lắm nên năm nào cậu cũng được phần thưởng. Cậu lại khéo chân khéo tay. Ngoài giờ học ra cậu vẫn làm đồ chơi cho mấy đứa em nhỏ. Con ngựa của thằng Bích, con ve của cái Trinh, hai em cậu, đều do tay cậu chế ra cả.

— Ba má không ở Hà Nội nữa à anh? Thằng Bích vừa hỏi anh vừa ôm cổ ngựa, miệng thì rồong rồong.

Bích ngừng tay xếp sách:

— Không em ạ! Ba dời đi Savannakhet!

— Tên tỉnh gì nghe lạ quá!

— Một tỉnh ở Lào!

— Thôi xếp mau sách vở vào con! Còn phải đi chào bà chào bác cả Hoàn và dì Oanh. Mau lên con. Con thì đã biết Lào liếc ở đâu.

Ông Giáo thấy vợ bảo con thế, liền ngoảnh ra, gọi:

— Bính! Nào con thử nói xem tỉnh Savannakhet ở đâu, đi bằng cách nào tới nơi, có những con

sông nào chảy qua để ba xem con học Địa dư đã khá chưa?

Quay lại vợ:

— Mình không biết, Bính nhà ta đã học qua cả rồi đó.

Bính sung sướng, đứng giậm khoanh tay như khi ở trong lớp thưa:

— Tỉnh Savannakhet thuộc về miền trung du xứ Lào, có sông Cửu-Long-Giang chảy qua. Muốn đi tới tỉnh ấy thì phải đi tới tỉnh Quảng Trị rồi đi tạt ngang sang.

Ông Giáo mỉm cười tỏ vẻ khen ngợi:

— Đúng lắm!

Bà giáo hỏi:

— Hờ mình, người ta nói sang nước Lào ăn mắm ngóe phải không? thế thì tôi chịu chết không giám ăn. Tôi đã nói với bác cả Hoàn mỗi tháng gửi cho vợ chồng mình năm chai nước mắm.

Ông Giáo đáp:

— Không phải, ở Lào có một thứ nước mắm gọi là mắm Pà-Đec, làm bằng cá như mắm nêm ở trong Nam chứ có làm bằng ngóe bao giờ!

— Vậy à? Tôi cứ tưởng họ bỏ cóc, ngóe, nhái vào muối thì tởm!

— Thế thưa ba ở bên ấy có người Việt-Nam buôn bán? Cậu Bính hỏi,

— Có, người Việt-Nam ta sang buôn bán cũng khá đông..... Thôi mẹ con cố gắng xếp cho xong tôi còn phải lên Học Chánh

lấy giấy đi đường. Đợi tôi về rồi cùng sang bà một thăm.

Những nỗi dọc đường

Lần này mới được đi xa là lần đầu, cả nhà ông giáo Bảo luôn luôn ngó ra cửa toa nhìn phong cảnh giọc đường. Chuyển tàu tốc hành chạy vùn vụt, bỏ những ga nhỏ, chỉ ngừng lại ở những ga lớn hoặc những ga của các tỉnh. Cậu Bính luôn luôn hỏi ông Giáo. Ông vui vẻ cắt nghĩa cho con. Khỏi Ninh-Bình thì trời đã sẫm sẫm tối.

— Hoài của — lời ông Giáo — Giá trời còn sáng thì lát nữa tôi chỉ cho mình và các con cái cầu Hàm Rồng ở Thanh Hóa, thật là một công trình kiến-trúc táo bạo và đẹp đẽ vô cùng.

Bà Giáo đáp:

— Đẹp cũng chịu, tôi không đi cái tàu hỏa nhanh như thế này bao giờ. Hơi ló cổ ra ngoài là bụi than như mưa vào mặt, chẳng biết lối nào mà mở mắt, thì còn xem gì!

— Cứ đứng ở trong nhìn ra cũng thấy, mà việc gì phải ló cổ ra ngoài.

Bính đáp thế và quay lại hỏi ông Giáo:

— Sao lại gọi là cầu Hàm Rồng hờ ba? Hay là giống cái Hàm con Rồng ở tranh vẽ?

— Phải! Hình thế chỗ núi ấy giống Hàm con Rồng. Trên thì đá núi lởm chởm như những cái răng không lồ, dưới thì nước sông chảy siết. Giá không có

người Pháp thì dân mình không biết bao giờ mới bắc nổi những nhịp cầu đó. Họ làm tài tình lắm Dưới không có cột như cột cầu Doumer đâu, Cầu Hàm Rồng treo lơ lửng giữa trời, mỗi bên chỉ kê vào một chân núi đá gập-gềnh, thế mà cả cái tàu nặng này chạy qua cũng không gãy, không đổ !

Ở phía ngoài trời tối đen như mực, chẳng trông thấy gì cả. Thủynh thoảng một vài đốm lửa xa xa của các nhà làm gần đường hiện ra như đàn đom đóm. Bà Giáo mẹ ngủ trước. Các em Bính cũng ngủ theo. Ông Giáo Bảo ngáp vặt, ngủ nốt. Còn một mình Bính thức. Bính không quên lo đầu ra ngắm những ga lớn mà tàu đỗ và khi tàu chạy thì Bính lại nhìn hai giấy hành khách ngủ gà ngủ gật coi bộ như lễ nhau, đến buồn cười. Nhưng sau mắt Bính cũng díp lại. Bính gục đầu xuống một chiếc va ly ngủ luôn một mạch.

Lúc Bính bừng mắt thì ba má Bính đã giậy, đương thu xếp đồ đạc dưới ánh đèn tờ mờ. Bính hốt hoảng hỏi :

— Sắp xuống rồi hở ba ? Trời còn tối thế này biết lối nào mà đi ?

— Tối cũng phải xuống vì gần tới Đông-Hà rồi.

Bính ngoan ngoãn vùng giậy, xếp dọn giùm má Bính những hành lý lặt vặt và đánh thức hai em. Thật là khó nhọc. Mấy đứa nhỏ hể mở mắt ra thì rồi gờ gờ nhắm lại ngủ vùi. Bính phải dỗ dành mãi chúng nó mới tỉnh.

Thì vừa hay tàu đến Đông Hà.

Chỉ có năm hành khách xuống năm người ấy là ba, má hai em Bính và Bính. Một cái ga hiu quạnh làm sao. Chỉ có một ngọn đèn lù mù chiếu sáng. Quanh đấy không biết có nhà cửa gì không nhưng tuyệt nhiên không có một chút ánh đèn. Bà Giáo, buồn buồn hỏi chồng :

— Trời chưa sáng thì vợ chồng con cái đi đâu bây giờ ? Ông

Giáo không đáp, tiến lại phía người xếp ga, lễ phép hỏi :

— Thưa ngài, ngài làm ơn bảo dùm gần đây có cái khách-sạn nào không ?

— Thưa không đây là một cái ga sếp (nhỏ) dân cư ở quanh vùng thưa thớt, không làm gì có khách sạn... Ngài đi đâu mà lại tới đây tối thế này ? Người sếp ga trả lời.

— Thưa chúng tôi sang Savannakhet.

— À ngài đi Sà-Vann !

— Không tôi đi Savannakhet. Người sếp ga mỉm cười :

— Vâng, Sà-Vann Sà-Vann là tiếng ở đây dùng khi nói đến tỉnh Savannakhet... Ngài là một công chức ?

— Vâng, tôi làm giáo học,

— Vậy ngài cùng quý-quyển tạm trú trong buồng ga này cho tới sáng, chớ ở đây khách sạn không có, ngài đi đâu trong lúc đêm hôm khuya khoắt này cũng bất tiện.

— Thế thì may quá. Cảm tạ ngài.

Nhìn ra phía bà Giáo, người xếp ga mời :

— Mời bà cùng các em vào trong này.

Rồi người sếp ga đưa vợ chồng ông Giáo Bảo vào một căn phòng sinh sản, ở giữa kê một cái giường, gần đấy một cái bàn và hai cái ghế. Tất cả đồ đạc chỉ có thế. Người xếp ga nói thêm : — Chật hẹp quá, ông bà chớ cười vì tôi ở có một mình. Ông bà tạm cho các em ngủ thêm chút nữa trên giường này. Xin phép ông bà, tôi ra bàn giấy làm cho xong sổ sách.

Nói vài câu cảm tạ, hai vợ chồng ông Giáo, ngồi mỗi người một ghế, Bính ngồi trên thành giường, còn hai em Bính không đợi mời cũng nằm lăn ra ngủ.

Hôm sau đợi cả buổi sáng cũng không có xe ô tô đi. Mãi một giờ mới đi được. Đường đi toàn đồi núi. Ô tô không thể đi nhanh

Tâm hồn phụ nữ

Tại làm sao người thiếu-niên lúc hỏi vợ muốn vị-hôn-thê của mình là người lãng mạn ngây-thơ, có tâm hồn mơ-mộng, mà đến khi lấy làm vợ rồi lại chỉ ước ao cái người ấy chỉ là người nội-trợ đảm đang ???

Tại làm sao người đàn ông lại phụ-tình ? Mà sự phụ-tình ấy có phải là căn-nguyên sự suy-kém của đàn bà không ?

Tại làm sao các bà, các cô muốn người ta hiểu mình mà lại không chịu kể rõ lòng mình cho người ta biết ??

Muốn trả lời sắc đáng những câu hỏi ấy xin các bạn hãy đọc cuốn :

Tâm hồn phụ nữ

Của bà giáo Lan-Tú.

Lê-doãn-Vỹ.

Sách in bằng giấy bản

Mỗi cuốn giá 0\$50

Mua linh hóa-hóa giao ngân hết \$88
Ở xa mua xin gửi p66 (cả cước) về cho

Nhà in Mai-Linh, Hanoi

Sách in có hạn,
xin đặt mua trước kẻo hế

Phong cảnh thì âm u, nhà cửa thì thưa thớt. Xe đỗ ở Lao-Bảo cho hành khách xuống ăn cơm rồi chạy thẳng đến Tchépône để nghỉ hẳn, mai lại chạy sớm.

Tới Tchépône, gia quyến ông giáo Bảo tạm trú trong một hàng cơm ở cạnh đường. Thật là một nơi cô quạnh đìu hiu, gọi là một nhà hàng chớ chính thực là một túp lều tranh có một cái bàn gỗ siêu veo, hai cái tràng kỷ bằng tre và 6, 7 cái giường bần thiu vô cùng. Chủ nhân là ông lão già, trạc ngoài 70, mặt sanh mướt, chân tay khẳng keo, nhưng vẫn có giáng mạnh khỏe nhanh nhẹn. Giúp việc cụ có hai cậu một cậu là đầy tớ, một cậu bé hình như là cháu cụ.

Cụ hỏi khách có ai muốn ăn cơm để cụ bảo thối nhưng không một ai ăn, họ chỉ đưa cho cụ hai hào (2 cắc) nói muốn thuê một chiếc màn gian. Cụ gạt đầu.

cầm tiền, vào mở tủ lấy ra một gói to. Đó là một cái màn màu nước dừa, hơi lạ lùng. Một người giảng màn lên rồi tất cả gần 10 người hành khách cùng chui vào.

Bà Giáo hỏi chồng :

— Vợ chồng ta nằm không hay là lấy màn ở trong bọc ra ?

— Nằm không thể nào được. Ở đây muỗi độc nhiều lắm, nó đốt mình bị sốt rét (nóng lạnh) ngay.

Bình hỏi ba :

— Thưa ba, có phải muỗi đó tiếng pháp gọi là anophèle không?

— Phải rồi, nó là một thứ muỗi rừng, khi nó đốt mình thì nó đem theo vi trùng sốt rét vào máu mình.

Bà giáo gắt :

— Bô mày chỉ vẽ ! Bây giờ ai ra xe hơi cỡi hành lý xuống được !

Bình nhanh nhẩu :

— Đề con !

Ông giáo ngăn lại :

— Thông thả, đề ba bảo qua với người sếp phơ đã.

Vừa lúc ấy cụ già tới và hình như cụ đã nghe được câu truyện giữa vợ chồng con cái nhà ông Giáo, cụ nói một giọng ôn tồn :

— Người sếp phơ không chịu đâu. Ông bà không thấy nhà lão đóng cửa cả rồi sao ? Ô tô họ đã đem gửi vào đồn. Đồn cách đây 2 cây số. Họ ngủ luôn trong ấy, sáng mai họ ra đây đón khách. Đêm tối này đi sao được !

Giới thiệu sách

Chúng tôi nhận được :

1) LA FEMME DE TRƯỞNG loại sách học sinh giá 0\$10 của nhà Mai lĩnh xuất bản

2) HẠT MƯA SA. Tiểu thuyết của Tao-Khê giá 0\$15 nhà Mai lĩnh xuất bản.

3) PHÂN TÍCH TÂM HỒN PHỤ NỮ, Của bà giáo Lan-Tú và Lê đoãn-Vỹ. Giá 0\$50 cũng của nhà in Mai lĩnh xuất bản. Cuốn này rất hay, các bạn gái ta, ai cũng nên có một cuốn. Xin giới thiệu cùng độc giả

T. B. Đ. B.

— Cụ cho tôi mượn cái đèn con. Phải đi đề lấy màn về ngủ chứ !

Cụ già lắc đầu :

— Có lẽ ông bà và các cậu mới qua đây là lần đầu. Đất ở đây giữ lắm. Cứ tối đến, các ông hay ra làng, nên ai cũng sợ.

Bình ngờ ngác hỏi :

— Các ông nào hờ cụ ?

— Ông Ba mươi cậu ạ.

Bình vẫn không hiểu. Ông Giáo phải cắt nghĩa cho con :

— Nghĩa là những con cạp.

Bà giáo rùng mình :

— Thế thì thôi, mình ạ ! Vợ chồng mình nằm không một đêm có sao !

Cụ già đỡ lời :

— Ấy lão có màn sẵn. Rồi cụ già quay trở vào. Bà giáo bảo nhỏ vào tai chồng :

(Còn nữa)

THU THU

GIA CHÁNH

Nấu cơm Mi-la-ne

(Riz Milanaise)

Một củ hành sắt thiệt nhỏ, 50 grs bơ (beurre) một lon sữa bò gạo (tùy theo người ăn mà thêm gạo, hành bơ) một ít muối tiêu.

Bắt đầu nấu cho bơ ra nước, bỏ hành tiêu vào, coi hành hơi vàng, vớt gạo cho sạch bỏ vào trộn cho đều, coi hạt gạo hơi săn lại, đổ nước vào coi cho vừa gạo vừa nước (nếu có nước súp bò thì tốt). Cơm gần chín thêm vào một nửa thìa cà-phê củ nghệ tây (safran) và 30 grs bơ trộn cho đều. Khi đem ra bỏ một ít phó-mách (fromage) tán nhỏ trên mặt.

Cách nấu cơm này ăn theo với các món đồ ăn Annam cũng ngon vậy.

Quốc-kỳ ta vẫn không bị tỳ ố »

Lời của Thống-Chế Pétain
(23 Juin 1940)

CHÍNH-phủ do Thống-chế chủ tịch đã nhắc lại cho dân Pháp ý nghĩa Tổ-quốc và lòng tôn-trọng quốc-kỳ, cái ngọn cờ ba sắc nó đã « đi vòng quanh thế giới với sự tự do, sự vinh quang cùng sự vĩ đại của Tổ-quốc. »

Trong các học đường, mỗi ngày dành vài phút để chào cờ. Các cuộc biểu diễn công cộng đều bắt đầu bằng một lễ chào cờ, trong khi đó mỗi người im-lặng tưởng tới nước Pháp bị thương cùng những bồn-phận đối với nước Pháp. Chúng ta nay đã xa cái thời kỳ mà kéo lá cờ tam tài là một cử chỉ can đảm, cái thời mà quân chúng hò hét bài ca cộng sản, giơ nắm tay lên để chào lá cờ đỏ, mà một vị Thượng-thư của chính-thể cộng hòa đã lấy chân đi lên quốc-kỳ của nước Pháp. Cái thời kỳ ấy, may thay, đã qua rồi. Quan Tổng-Trưởng Thuộc-Địa muốn duy trì cái tôn nghiêm của lễ chào cờ, đã ra những huấn lệnh để từ nay lễ đó được cử hành trong một không

Nghi Lễ...

khí trật tự, hợp với nghi-lễ cổ truyền

Có hai thứ cờ : Thứ cờ gọi là « drapeau » hay « étendard » và thứ gọi là « Pavillon ». Drapeau hay étendard là của Lục-quân, Không-quân và một vài bộ đội của Hải-quân, cái này 1 lên với cán. Lễ thức chào cờ do Lục-quân quy định. Cờ « Pavillon » thì có thể kéo lên (his-sé) và rút xuống (rentré) chứ không phải amené là hạ xuống, chữ sau này có ý nghĩa hàng phục) bởi một sợi thừng (drisse) buộc theo dọc một cái cột cờ (mât de pavillon). Lễ-thức chào cờ « Pavillon » đã định rõ trong luật Hải-quân. Đó cũng là lễ thức phải dùng trong những buổi chào cờ ở các học đường hay các cuộc biểu diễn công cộng ngày nay.

Tuy nhiên, thường thường ta thấy xảy ra nhiều sự lầm lẫn trong việc cử hành lễ chào cờ: Khi thì cờ không kéo lên tận ngọn, hay kéo lên đồng thời với lá cờ khác, khi thì cờ bần, rách, hay cột cờ sơn nhiều màu lòe loẹt chứ không sơn một màu ; khi thì nghi lễ chào cờ không được theo đúng v. v. . .

Trả lời đẹp

CÔ BÍCH (Saigon). — Mỗi sáng tập đi chừng nửa giờ bằng năm đầu ngón chân, mắt cá chân sẽ nhỏ dần.

CÔ HIỀN. — 1) Bôi vú bị đau một lần thì có lẽ những hạch ở vú không hoạt-động nên vú cứ teo đi thế. Có hãy bôi thứ thuốc này do bác-sĩ LeRoy ex-interne des hopitaux de Paris mới sáng chế :

Borate de soude (Borax) 10grs
Glycérine neutre 50grs

Eau de fleur d'oranger 400 grs
trộn lẫn trong một cái ve, lắc cho đều, tối trước khi đi ngủ bôi vô chung quanh vú lấy tay day nhiều lần. Còn mỗi ngày nên lấy tia nước lạnh (Douche) cho tia mạnh vào vú 2 lần.

2) Vì máu xấu hãy uống Déparatif.

CÔ CẨM-TÚ-KỲ-ANH. — 1) Trong ngày hành kinh không nên gội đầu.

2) Mười sáu tuổi lấy chồng có thể vẫn cao thêm được, nhưng

mới 16 tuổi đã lấy chồng làm gì vội? Con đẻ ra không được khỏe mạnh đâu.

3) Cưới về mùa thu nên bận Satin chơn màu tím, về mùa xuân bận áo nhung cũng màu ấy. Kiểu áo nên may kiểu nhũn nhặn không nên cầu kỳ quá.

BÀ THIỀU (Bắc liêu). — Muốn làm cho chân cao thì chỉ có cách cao tóc đi, song cái vệt sanh sanh do chân tóc ánh ra lóm mắt thêm xấu. Chỉ có cách trang điểm khéo thì người trông có cảm tưởng chân mình cao : tóc chải lật, má hồng đánh xuống giữa má. Hoặc muốn để người không biết chân mình cao hay thấp thì vẫn tóc theo kiểu người Bắc, tóc để sòa xuống chân. Còn muốn cho cảm giác nên đánh phấn cằm lợt hơn phần ở hai bên quai hàm.

CÔ LÊ-HOA (Hanoi). — Gội đầu bằng lá sả, bôi dầu bằng dầu dừa có sợ hôi cho thêm chút nước hoa vào. Mỗi tháng lấy lòng đỏ trứng gà bôi vào da đầu 1 lần, 6 giờ sau sẽ gội sạch. Tóc sẽ dài. 2) Dùng lait Innoxa.

CÔ NGUYỄN THI HẠNH (Đồng-hới). — Thế là chân vòng kiềng, nên làm massage từ đầu gối trở xuống và tập thể thao theo cách này : Đứng thật thẳng, hai tay để cạnh sườn, dơ chân thật mạnh ra phía trước, đứng lò cò, (một chân) co vào ruỗi ra nhiều lần. Phải chịu khó mới có kết quả.

Chào Cờ'

Muốn tránh những điều lầm lẫn trên ta phải theo đúng những lệ-luật sau này :

1) Cờ phải kéo lên cho tới ngọn cột. Khi phải đề rữ đề biểu hiệu cái tang chung, cờ cũng phải kéo lên tận ngọn đã rồi mới rút xuống nửa chừng giây. Khi rút cờ rữ, người ta kéo lên ngọn cột hai phút rồi mới hạ xuống hẳn.

2) Quốc-kỳ bao giờ cũng kéo lên một mình nghĩa là : lên ngọn một cái cột đơn (mât simple), hay tới chỗ cái sừng (corne) nếu cột có sừng. Những tiêu chương thì kéo lên cùng với nhau hoặc tới cái then ngang (vergure), hoặc tới đầu cột, nếu cờ đã kéo tới chỗ cái sừng.

3) Cờ phải sạch sẽ, màu sắc tốt tươi. Nếu bẩn, rách hay màu đã bạc thì tốt hơn hết là đừng kéo lên nữa.

4) Cột cờ phải đồng màu, đứng ra thì phải sơn quang dầu (verni) nhưng cũng có thể sơn một màu nào tùy ý.

5) Nghi lễ chào cờ phải cố theo

đúng lệ-luật của Hải-quân tóm tắt như đây :

Một phút trước khi kéo cờ người chủ lễ hô : « Attention pour les couleurs » Rồi tới khi treo cờ lại hô : « Envoyez ».

Những người văn hay võ phải đề đầu trần cho tới khi cờ đã kéo lên tới ngọn cột hay rút hẳn xuống. Khi cờ đã rút, không được đề cờ mở tung (déferlé) dưới chân cột phải gấp lại cẩn thận rồi cất đi một nơi.

Khi thành lễ, nếu có kèn « clairon » thì cử bài « Au Drapeau ».

Nếu có ban âm-nhạc thì cử bài « Marseillaise » sau khi đã cử bài « Au drapeau ». Trong khi cử bài Quốc-ca khán giả nếu là nhà binh thì chào theo lối nhà binh, nếu là người thường thì bỏ mũ. Các Hưởng-đạo-sinh thì chào theo lối riêng của mình:

Nghi lễ này có từ sáu thế-kỷ nay. Đô-Đốc muốn rằng những cơ quan nào tổ chức lễ chào quốc-kỳ đề lấy nghi lễ đó làm mẫu mực để che « Lễ chào cờ » luôn luôn được cử hành trong một không khí trật tự và tôn nghiêm, theo đúng cái cổ-phong thuần túy của nước Pháp.

Giới thiệu sách

Chúng tôi vừa nhận được một cuốn sách rất hay nhan đề là : « Témoignage » do mấy nhà thanh-niên trí-thức Việt-Nam soạn. Các tác-giả đem hết tài-năng và lòng thành-thực của mình để dẫn giải cái nhiệm-vụ của phái thượng lưu trí thức đối với nước Pháp.

« Bản báo xin có lời cảm ơn. « Sách bán ở hiệu Taupin Hanoi giá : 0\$20

CHUYÊN RIÊNG

(Tiếp theo trang 2)

đề bà khổ: phải nổi tủi cực mỗi mỗi đều phải xin bố mẹ. Dầu ở cảnh khó khăn nào mà mình có đồng tiền cũng hết được sự khó chịu. Rồi bà khuyên ông nên vận động sao cho mau mau trở về gần quê nhà để gia đình được sum họp, thân bà đỡ quanh hiu khổ sở.

HỎI. Cha tôi chết, mẹ tôi lấy chồng khác, còn tôi thì ở với cô tôi. Cô tôi gả chồng cho tôi rồi cũng chết, không có con cái. Bây giờ tôi giàu có mà mẹ tôi thì sa sút nghèo khổ lắm. Tôi nghĩ ý muốn mời mẹ tôi về phụng dưỡng, song mẹ tôi nói có bằng lòng nuôi cả dưỡng tôi và hai em trai khác của tôi thì mẹ tôi mới về. Tôi khó nghĩ quá vì như thế thì phiền đến cuống tôi mà cứ để mẹ tôi ở nhà dưỡng tôi thì bao nhiêu tiền cấp dưỡng mẹ tôi đều để cho dưỡng tôi hút sách, và hai con trai đang điếm cả. Mẹ tôi vẫn thiếu ăn mặc. Đã thế, họ còn thúc bách mẹ tôi sách nhiễu tôi luôn nữa.

Tôi nên xử trí thế nào?

Chung-Bình

TRẢ LỜI. — Tôi hiểu ý bà muốn đón mẹ về phụng dưỡng tại nhà mình, là để mẹ được sung sướng tấm thân không bị thiếu thốn gì cả, luôn thể không còn một cơ gì để sách nhiễu thêm bà mà bù đắp cho người chồng sau và các con riêng

Một nhà chuyên - môn
đóng giày phụ nữ. Đã
nổi tiếng khắp ba kỳ...

Mùa nực này đã có rất
nhiều kiểu Sandale mới
để Các Bà, Các Cô lựa
chọn. Xin mời lại nhà :

QUÊ HIÊN

36. PHỐ HÀNG-BỒ, 36

HANOI

nữa. Song bà nên nghĩ rộng một chút: bà cụ không thể đến ở với con gái, riêng sung sướng lấy một mình bỏ chồng, con no đói được. Ai cũng thế, đối với chồng, con, dù hư hỏng đến đâu cũng vẫn có tình có nghĩa, không một lúc mà rút đi thế sợ người ngoài cười mà lương tâm bà cụ cũng không yên nào! Thôi thì bà cứ theo lối cấp dưỡng từ trước đến nay, và nghĩ rằng mục đích chữ hiếu là làm vui lòng mẹ, nay bà cụ đã tìm thấy nỗi vui sướng trong sự lấy tiền cấp dưỡng của con bù đắp cho chồng, con riêng, thì cái chữ hiếu của bà thế là viên-thành rồi, bà không nên thắc mắc nữa.

Bà không nên đón dưỡng và các em khác về nhà là phải lắm, vì sẽ phiền nhiễu cho bà và nhất là cho người chồng.

THU-LINH

Thư Tín

Đã nhận được mandat của quí vị sau đây vậy xin cảm tạ.

Cô Thành-Hiến (Yến-Báy) bà Đàm Hòa (Hai-phong) bà Bùi-Vân-Ngươn (Soctrang) bà Vũ-dinh-Phan (Đáp-câu) bà Thái-thức-Cưuân (Vientiane) cô Cẩm-lư-Kỳ-Anh, cô Băng-luyết (Ponnuou) cô Mỹ-Thuật (Quảng-ngãi) ông Ng: minh-Ngọc (Lộc-ninh) bà Minh Tâm (Haiphong) cô Nguyễn-thị-Hạnh (Đông nới) Bà Đơ-kê-luau (Nam-dịnh) ông Ng: -quang-Hoàng (Xiêng-khoảng) cô Chung-thị-Kiều (Phủ-quảng) ông Bùi-nữ-Dụng, Trọng-Lương (Vàng-danh) ông Mai-Lĩnh (Haiphong) bà Võ-doãn-Ninh (Ninh-hòa)

CÔ THÀNH-DIẾN. — Đã gửi lait de concombre (grand modèle)

CÔ CHUNG-THỊ-KIỀU (Phủ-quảng). — Cô cho biết cô mất những số nào sẽ cho gửi bù, kéo trong thư cô chỉ bảo báo nó bị thất lạc chứ không nói là nào.

CÔ NHƯ-Ý (Vĩnh). — Có sự nhắc trên bande, vì mãi hôm 16-7-41 mới nhận được tiền cô trả 6 tháng và đã biên reçu số 2735

Bá cáo việc riêng

Mấy lời thanh minh cùng các bạn gần xa

Bác sỹ Nguyễn-văn T... đã cùng tôi đính ước từ khi ông còn là một sinh viên nghĩa là từ bấy năm nay.

Ngày 15 Décembre năm ngoái, ông đã ngỏ lời xin với gia-đình tôi cho cưới. Việc ấy các bạn đã biết. Bỗng nhiên, không một lời báo trước, ông bội ước và đã làm lễ thành hôn với người khác. Thấy tôi có đủ bằng chứng trong tay, các bạn khuyên tôi lôi con người THẤT TÍN ấy ra trước pháp luật, song tôi nghĩ hẳn đã thế thì ta còn cần đếm sía đến hẳn làm gì.

Từ nay chỉ xin các bạn biết cho rằng giữa tôi và Bác sỹ T... không còn liên lạc gì nữa.

TRẦN-THỊ-TY

DẦU NAM CƯỜNG
ÊM DỊU

BÁN TẠI :

MAI-LINH
HANOI, HAIPHONG, SAI-GON, PHUC-YEN. HONGAY

Tổng Đại-Lý Hanoi

Nguyễn văn Đức

11 Hàng Hòm

Tổng Đại-Lý Nam-Định

Việt-Long

28 Bến-Củi

(cả các phủ huyện)

Ngài nào ở Nam-dịnh xin lại mua buôn ở hiệu Việt-Long cũng như chính hiệu Haiphong

Chống tôi

Lúc tuổi nhỏ, đùa anh em, hay chơi bởi lãng mạn, quá ham sắc dục, mắc nhiều bệnh liên miên chưa dứt nọc, nay chuyển nhiễm cả sang tôi, làm cho nhan sắc tôi thua chỉ kém em, càng ngày càng gầy còm xanh xao, ê chề, khó chịu, đau trắng 2 bên dạ dưới đau thất ngang lưng, huyết rã ra dầm dề, có dây, có nhọt, lở mủ lẫn máu, khi chong, lúc đục, kinh nguyệt không đều, tháng có tháng không, phúc đức quá, may sao có người điếm chỉ cho tôi

thứ thuốc

Bá dả sơn quân tán

HIỆU

VÕ VĂN VÂN

RA ĐỜI TỪ NĂM 1933 TẠI
THỦ ĐẦU MỘT

GIÁ MỖI HỘP (10 gói) 1\$20

Có bán tại

HANOI 108 Phố Hàng Bông
HAIPHONG 6 bis Cầu Đất
NAM-ĐÌNH 269 Chợ Rồng
28 Bến Cui

và khắp các tỉnh nơi nào
cũng có treo biển Võ-văn-Vân

ĐỦ CẢ CÁC MẪ: HÀNG TƠ LỤA

Hàng vận chơn và các thứ hoa mới lạ rất nền, tussor (dũi) rất đẹp. Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn lẻ nên giá rất hạ. Các bà lịch sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để biết công - nghệ dệt ở Hà-đông đã tiến bộ đến bậc nào

XIN MỜI TỚI XƯỞNG DỆT NGỌC - DUNG
SỐ 32, NÉGRIER — HADONG (Trước chỗ xe điện đổ)

Chủ nhân rất hân-hạnh tiếp rước các quý-khách muốn mua hay xem hàng — Có nhận hàng gửi đi các nơi.

Phầy bụi trần

Xét thấy nhà nào để gương soi mờ ám, cửa kính, tủ kính lem nhem uốe nhuộm, ấy là cái biểu hiệu chính thức sắp sửa xảy ra những cuộc bụi trần như chơi bởi, biếng nhác, nghèo khó hàng họ ế-âm hoặc nội chợ chán nản, vậy nên tránh trước và dùng ngay: BLANC D'ALLEMAGNE: là thứ thuốc bột để lau chùi và đánh gương tủ kính, cốc, đĩa thủy tinh rất trong sáng sạch sẽ, tiện lợi mà lại hạ tiền. Thứ thuốc bột này có thể đánh được cả mũ lẫn giày phoi được nắng già sẽ trắng như tuyết và nó có hai cái đặc điểm: khi cầm mũ đội lên đầu không gây ra tay vì không có bụi phui phui như các thứ phấn khác; khi muốn đánh lại mà nhỡ ra hết bột, tạm lấy nước rửa sạch bụi đi, mang phoi lại sẽ trắng như mới. Thật là nhất cử tam đắc. Có bán tại các đại lý RƯỢU CHỒI HOA KỲ và PHÒNG TÍCH CON CHIM mỗi phong nặng 100 grammes giá 0 \$ 07. Cần đại lý các tỉnh, hỏi An Hà 13 Rue du Cuivre — Hanoi.

AI TÌM ĐƯỢC THUỐC HO LAO

Cách nay 100 năm cụ Trịnh Hải-Long một danh y đã làm sôi nổi nghề y với phương thuốc chữa ho lao ho ra máu của cụ

Và hiện nay cháu cụ là ông đốc-học Trịnh Văn - Hào đem phương thuốc bí truyền ấy mà giúp đời thì cả ngàn muôn bệnh sau khi dùng thuốc được lành mạnh đều phải công nhận đó là một phương thuốc đời nay không có, vì các bệnh ho lao, ho ra máu, dầm nặng nhẹ dùng qua đều khỏi cả. Thuốc có hai thứ: 5p00 và 3p50. Ở xa mua thuốc gửi mandat cho:

M. Trịnh-văn Hào (Directeur Ecole Villa)

110, Rue Vaesoligne Tân đình - Saigon

MUỐN ĐƯỢC

TINH THẦN MẠNH KHỎE, KHÍ HUYẾT SUNG TÚC

Huyết Trung Bửu ĐẠI QUANG

là thứ thuốc bổ huyết rất hay, rất có công hiệu, bất luận mùa nực hay mùa rét uống thuốc Huyết Trung Bửu Đại-Quang trong một tuần lễ sẽ thấy trong mình khỏe mạnh, ngon ăn ngon ngủ, tinh thần khoan khoái, da hồng hào, khác hẳn khi chưa uống thuốc. Người già, đàn bà có thai trẻ con gầy còm uống tốt lắm. Chai to 2p, chai nhỏ 1p

Đại-Quang Dược-Phòng 23, Phố Hàng Ngang — Hanoi

Sích bạch đái hạ

Ta thường gọi là bệnh khí hư rất nguy hiểm, nếu không gặp thuốc. Ai bị bệnh này kinh nguyệt cũng thành bất điều người sẽ gầy yếu dần và sinh ra lắm bệnh vặt. Chữa đủ các thứ thuốc không khỏi thường chỉ dùng một hộp SÍCH-BẠCH-ĐÁI HỒNG-KHẾ số 60, giá 1\$00 và một hộp NINH-KHÔN-HOÀN số 2, giá 0\$50 đồ ngoài là khỏi.

Nhà thuốc HỒNG KHẾ

75 Hàng-bỏ đ ện thoại 1439, Chi nhánh : 88 phố Huế điện thoại 755

HANOI TONKIN

THUỐC
LY

CON
CHIM

Chỉ một liều 0\$15 là khỏi

NHIỆT-LY

HÀN-LY

Buồn đi luôn
buồn đi phải
vội vàng ngồi
lâu gian khổ
són ra như
mũi cò lẩn
màu tươi
là:

Buồn đi luôn
buồn đi hơi
quần đau
bụng ngồi
lâu gian khổ
đi ra như mũi
không có màu
tươi là:

NHIỆT-LY

HÀN-LY

Hỏi ở các nhà **ĐẠI-LY**
PHÒNG TÍCH CON CHIM
có treo cái biển Tròn

PHONG TÍCH

con chim

Khi đầy hơi, khi tức ngực, chán cơm không biết đói, ăn chậm tiêu, bụng vỗ bình bịch. Khi ăn uống rồi thì ợ, (ợ hơi, hoặc ợ chua) Thường khi tức bụng khó chịu, khi đau lưng, đau ran trên vai Người thường ngao ngán và mỏi mệt, buồn bã chân tay, bị lâu năm, sắc da vàng, da bụng dày. Còn nhiều chứng không kể xiết. Một liều thấy dễ chịu ngay, Liều 1 bạn uống \$25. Liều 2 bạn uống \$45

VU - DINH - TAN

AN TỬ KIM - TIỀN NĂM 1926

178bis, Lạc-tray, Haiphong

Đại lý phát hành toàn tỉnh Hanoi An-Hà 13 Hàng-Mã (Cuivre) Hanoi Đại lý phát hành khắp Đông dương, Nam-Tân 100 phố Bonnal Haiphong. Có lĩnh 100 đại lý khắp Hanoi và khắp các tỉnh Trung, Nam Bắc-kỳ. Cao-mên, và Lào. Có treo cái biển tròn

MUỐN CÓ

Nhà lầu, ô-tô

Nên mua

XÒ XỖ

ĐÔNG - DƯƠNG

1\$00 MỘT SỐ

Nhan sắc chị
đã tàn tạ rồi đó!

Hãy nghe em má
uống

Cửu Long Hoàn
đi!

1 viên Cửu long hoàn bằng 10 thang thuốc bổ.

Tổng phát hành Bắc-Kỳ, Lào Bắc Trung-Kỳ - Établissements VAN-HOÀ. N° 8 Hàng Ngang. HANOI
Có bán thuốc Vạn-Bảo danh tiếng chữa bệnh liệt-dương. Dùng 1 hộp đàn sẽ thấy sống dậy tấm
tinh xuân ở những người bất lực. Thứ cho đàn ông, đàn bà khác nhau

Handwritten signature/initials.